

Kdo utíká v čas, nebude utíkat v „nečas“!

Genesis 19:17 Když je Hospodin vyváděl ven, řekl: "Uteč, jde ti o život. Neohlížej se zpět a v celém tomto okrsku se nezastavuj. Uteč na horu, abys nezahynul."

Izajáš 52:12 Nemusíte však odcházet nakvap, nemusíte se dávat na útěk, protože Hospodin půjde před vámi, Bůh Izraele bude též uzavírat váš průvod.

Izajáš 28:16...kdo věří, nemusí spěchat...

Drazí, obojí je „slovo života!“. To obojí se musí naplnit v našich životech i našich myslích. Zdá se, že to sobě navzájem odporuje, ale já bych spíše řekl, že se to doplňuje.

Např. Josef Egyptský **včas** utíkal před ženou Putífarovou. Později pak nemusel utíkat! Kdo neutíká v pravou dobu, když utíkat měl, bude muset utíkat, když by to být nemuselo, když by mohl v klidu odpočívat! Např. Lot neutíkal ze Sodomy, když byl jeho čas, proto musel utíkat na poslední chvíli, kdy se mu to nejméně hodilo. Lot měl utíkat před žádostmi svého srdce, v době, kdy se rozhlížel po krajině a volil Sodomu. Ano, tehdy měl utíkat Lot, kdy žádost očí a žádost srdce začínala. Proč zvolil Sodomu? Je psáno, že byla jako zahrada Hospodinova! Touha po pohodlí a zbohatnutí vedla Lota do Sodomy. Tuto žádost po věcech, pohodlí a bohatství měl v sobě přemáhat a jejím pokušení utíkat. A protože tak neučinil, musel utíkat později, ovšem s obrovskými ztrátami. Vše, co získal tam musel zanechat a byl rád, že zachránil holý život. Jaký rozdíl – mezi Lotem a Josefem! Na Lotovu příkladu se naplňují slova jedné epištoly, že: „*Kořen všeho zlého je milování peněz. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení. Ty však se tomu jako Boží člověk vyhýbej! Usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost.*“ (1 Timoteovi 6:9)

Jiný výstražný příklad máme v Kainovi. Protože neutíkal před hněvem své pobouřené mysli, záští svého dotčeného srdce – a Bůh jej varoval – musel pak utíkat po celý svůj život, ačkoli ho nikdo nehonil: Genesis 4:5+10-12 *Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři. I řekl Hospodin Kainovi: "Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? 10 Hospodin pravil: "Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. 11 Budeš nyní proklet a vyvržen ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. 12 Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem."*

Zloději se dají svést pokušením a neutíkají mu – a pak z vězení by ovšem rádi utíkali, kdyby to šlo. Jak jen to bylo jiné u Josefa Egyptského.

Každý z nás, bratři a sestry, musí někdy utíkat. Ba někdo si dosud stojí tak dobře, že by měl mnoho utíkat, stále utíkat. Věřím, že jste od Boha dostatečně poučeni, abyste věděli, kdy máte utíkat. A přece je stále mnoho Lotů a Kainů, kteří neutíkali včas a pak museli utíkat v „nečas“. Pokušitel nikdy sám od sebe neuteče. Jen jeden jediný případ tvoří výjimku. **Od Kristova kříže utíká**. Jen od něj, tam se mu nelíbí. Kde byl poražen, tam nejde, toho místa se bojí. A to je právě Golgota. Kříž Kristův.

A jestliže, bratře, sestro, utečeš včas ke kříži Pána Ježíše Krista, budeš zachráněn od Zlého. Neboť s tím Ukřížovaným nechtějí ďáblové ani zlí lidé nic mít.

Jsou lidé, kteří v vlastní síly pokoušejí se vést mravní život. Ale z jednoho pokušení utečou a do druhého padnou. Nezahynou-li na jeden hřích, zahynou na druhý. Dokonalý útěk a vítězství je, když utíkáme hříchu rovnou k Pánu Ježíši. Jestliže se někdo vychloubá tím, že toho, či onoho hříchu byl ušetřen a to z vlastního přičinění, je jisté, že je zajatý hříchem jiným. Kéž by tu nebyl ani jeden, který by nechtěl utíkat před hříchem. Ať se jedná o lež, klam, lakomství, zlost a hněv, závist, pomlouvačnost, ať je to chlípnost, opilství, jakákoli žádost těla a pýcha života, zkrátka ať je to cokoli – tomu všemu **musíš** utíkat v čas, abys nemusel utíkat v nečas a kdoví, zda bys ještě někdy utekl.

Dva lidé jeli kolem krásného domu, rozlehlého jako zámek s překrásnou zahradou, alejemi a parkem. Kochají se pohledem na tu krásu a jeden se ptá: „Jakou asi má cenu se vším všudy?“ „Nevím“, odpovídá druhý, „na kolik si ho cení současný majitel, vím ale to kolik stál předchozího majitele.“

„Kolik?“

„Celou jeho duši!“

Nastalo Dlouhé mlčení. Tazatel dosud ve svém životě nepomyslel na to, že usilování po bohatství tohoto světa může člověka stát jeho vlastní duši.

Na silnici měl mýtný svůj domek. Mýta bývala u mostů, i dnes jsou na počátku dálnic, nebo na hranicích. Na noc zahradil cestu závorou, aby, když spal, mu žádný, neprojel bez placení. Při dnešním provozu by ani mikrospánek nestihl, ale tehdy při provozu „jeden povoz za půl hodiny“ si docela dobře odpočinul.

Stalo se, že zastavil povoz, kočí klepá na domek. „Až jdu!“ ozve se zevnitř. Čeká dál a nic. Zase klepá: „Už jdu!“ ozve se opět zevnitř hlas. Když ale zase nadarmo čeká, vrazí dovnitř a vidí mýtného v posteli sladce spát.

„Jak to přijde“, ptá se po tom, co ho skutečně vzbudí, „že jste několikrát volal „UŽ JDU!“ a přece jste spal?“

„Ach odpusťte“, omlouvá se výběřčí, „já jsem na to klepání už tak zvyklý, že volám ze spaní – UŽ JDU!“

Mnozí posluchači Božího Slova se podobají tak dokonale tomu mýtnému. Na všechna napominání oni jako ze spaní odpovídají „už jdu“, ale nikdy nevyjdou a neutečou se ke Kristovu kříži. Marně se jim nabízí milost Pána Ježíše Krista. Jsou v moci spánku. Jsou tak dalece zvyklí odpovídat na Ježíšovo klepání ze spaní, že k tomu, aby zvolali „Pane, už jdu“, se nemusí ani probudit. Jako spícím se nezavděčíme ani nejsladším pokrmem, tak ani tito nestojí o to nejlepší v Kristu, o Jeho pokoj, spasení a odpuštění. Ach, co tu bývá vzdechů a planých modliteb, hlasitých odpovědí ze zvyku ve spánku pronášených. Nemají přístup do nebe.

O králi Ásovi Judském čteme, že následoval Hospodina celým svým srdcem. Nastala válka s králem Zerachem, který přitáhl s velmi velkým vojskem. Ale Ása **utekl** k Hospodinu. A Bůh mu pomohl. Po mnoha letech mu opět nastala válka. Tentokrát s Bázou Izraelským a on se opět bál a opět utekl – ale kam? Na nepravé místo! Tentokrát ke králi Syrskému, kterého najal proti Bázovi. A tato pomoc byla počátkem jeho pádu. Od té chvíle mu nastaly mnohé boje a porážky a největší porážka byla ta duchovní. Proroka dal uvěznit za napomenutí, lid začal utiskovat a nakonec ve své nemoci nehledal Boha, ale spolehl se na lékaře.

Bratři a sestry, mnoho záleží na tom, kam utíkáme. Před čím a ke komu. My přece máme jediné útočiště a to je náš ukřížovaný Spasitel. Slyšme napomenutí proroka Chananiho krále Ásovi:

II.Paralipomenon 16,7-10 V té době přišel k judskému králi Ásovi Chanani, vidoucí, a řekl mu: "Poněvadž jsi hledal oporu u krále aramejského a neopíráš se o Hospodina, svého Boha, vymkla se ti vojska krále aramejského z ruky.

8 Což neměli Kúšijci a Lúbijci početné vojsko, obrovské množství vozů a jezdců? Když jsi však hledal oporu u Hospodina, dal ti je do rukou.

9 Neboť oči Hospodinovy obzírají celou zemi, takže se mohou vztáhnout k těm, jejichž srdce je celé při něm. Ale v této věci jsi jednal jako pomatenec, a od nynějška budeš muset válčit."

10 Ása se na vidoucího rozlítil a dal ho vsadit do žaláře; tak ho ta věc rozrušila. V oné době Ása ukřivdil mnohým z lidu."

Takto byl tedy Hospodin hotov Ásovi pomoci. A podobně i náš Spasitel je věrný přítel-přijímá každého, kdo se k němu utíká, ať je náš nepřítel sebevětší. Ježíš vytrhne. Pomohl vám již někdy? Pomohl někomu z vás? Utekli jste se již někdy k Němu? Je napsáno: „Jiní doufají ve vozy a koně, ale my ve jméno Hospodina doufáme, a proto oni padli, ale my povstali.“

Kdo z nás Krista celým srdcem hledá, nebude zahanben. Nyní již rozumíme lépe i druhé části našeho textu: „Izajáš 52:12 Nemusíte však odcházet nakvap, nemusíte se dávat na útěk, protože Hospodin půjde před vámi, Bůh Izraele bude též uzavírat váš průvod.“

Iz 28,16b „...kdo věří, nemusí spěchat!“

Pro toho, kdo utíkal, když utíkat měl, a utíkal dobře, nejen na půl cesty, nýbrž až k cíli samotnému – docela z pokušení a z hříchu ven – a až k samému Spasiteli, Pánu Ježíši Kristu, pro toho přestalo honění a strach.

AMEN
